

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 30.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

MARFUGAS DEL DIA.

Cassos sospitosos.

Microbis de primera.

Desinfectans.

Fumigacions.

Lo millor anti-colérich del Dr. Tranquil.

LA PERDUDA.

Hi ha molta gent que la busca, y algun que la troban, no tots.
 ¡La perduda! pera mi que no tinch cap diner son 50,000 duros pera donarme bona vida y no fer res. Si jo tingués aquest capital l'hauria ben trobada.

Velshiaquí ja explicat l'objecte del article, la idea primordial. Pero, vostés, si l'acabava aixís, dirian que es molt curt, y com no tracto d'enganyarlos, vaig a desfogarme.

¿Se'n riuen? donchs no riuin. Encara que 'ls diga quatre vulgaritats prenguin paciencia, que qui dia passa anys empeny y moltas micas fan un ciri.

Ja veuran com al cap d'avall los hi faré un editorial que m'treura del compromís ab los lectors y ab lo director de LA HONORATA.

Perque aixó sí, quan me fan un encàrrech ó m'imposo una obligació ó expontáneament m'ofereixo per alguna cosa, m'agrada cumplir y no ho faig pas per buscar la perduda, no senyors. No soch com aquells que embarcan y després déixan en terra ó ho fan veure pera lograr los seus propòsits.

Jo'n coneix alguns, que sembla que no hi vegin més enllà del nas, y que no obstant son capassos de explotar al més espavilat y aquets sí que son los que verdaderament buscan la perduda.

Son com aquells diputats que buscan que 'ls elegeixin pera be dels interessos de la comarca que volen representar y que quan ja han conseguit la seva no fan cap pas que no 'ls resulti á pès d'or.

Per exemple, lo senyor Tort y Martorell, aquella faluga que aprenia de tirar lo bastó quan era més jove, perque avuy encara no es vell, en una casa del carrer de la Cadena ab algun amich nostre, que per aixó ho sabem, creurá la gent que ha volgut esser diputat per lo seu patriotisme? ¡Ca! qui sab lo que 's proposa. Perque 'l que vá de bona fé no diu, tant si vols com si no vols vull ser aixó. Si te oposició ho déixa corra y com Espartero se'n vá ab la qua entre las camas murmurant *Cumplase la voluntad nacional*, y se'n torna á escriurer articles com lo *Cel obert* de «La Rondalla.» Pero 'l senyor Tort te de ser la verdadera representació de lo seu nom. Vol ser diputat, donchs avant. Que hi ha motins? Que n'hi hagi. Que resultan morts? Que 'ls enterrin. Que te de fugir per una finestra y acompanyat de la guardia civil? No hi fá res mentres porti l'acta á la butxaca. Que arriba al Congrés y las oposicions amenassan en retirarse, si te la ossadia de presentarse á defensarse ell matéix? Que 's fumi la nació. La qüestió es tirar al dret y sortirse ab la seva.

Vostés matiéxos fassinse los comentaris, perque nosaltres no 'ns podem ficar ab política. Pero, no dirán al veure tot aixó, que aquest planter d'home busca la perduda?

Res hi fá que m'digan que ha conseguit tres mil pessetas pera l'Institut privat de Lleyda; ab aixó 'ls hi puch respondre que molts donan

un aglá pera conseguir un roure. Jo no sé lo que 's proposa lo senyor Tort y Martorell, pero alguna'n porta de ventre, ja que avuy aqueixa part del seu cócs és lo més voluminós de la seva personeta. Ab lo temps ja ho sentirem á dir, pero que 's desenganyi, per més que fassi may logrará aixecar la seva talla. Ha quedat petit, y petit serà tota la seva vida, perque ja li ha passat lo temps de la creixensa.

Donchs, com aquest senyor, n'hi ha d'altres de més ó menós estofa.

Gent que 's arrossega per las redaccions, sense saber fer una mala gacetilla, pera anár per los teatros d'arrós ó per arregar quatre puros en algun tiberi d'estranguis.

Altres que 'ls oferiran pendre part en algun invent posant vostés lo capital y ells la idea.

Molts que tiran (com si tiressen un carro) sollicituts pera ocupar un empleo, ahont se prometen matár lo temps fumant cigarros y reganyant al públich que necessita ferlos treballar.

Y per acabar, perque aixó s'allarga massa, per los carrers y per las portas ó límits de la ciutat, es plé de personatjes, vulgars no obstant, que han tingut influencia pera conseguir un uniforme, y que desempenyan lo seu càrrech tant be, que en lloch se troban en l'hora del perill, ó cometen barbaritats contra 'ls ignocents.

En una paraula, buscar la perduda, es voler viure ab la esquena dreta, burlant aquella sentencia bíblica que diu: «Guanyarás lo pa ab la suor del teu front.»

Y n'hi ha que, com los burros d'Urgell, ja suan no més al veure la carga.

Llenya, donchs, sobre aquets.

F. P. y B.

A LA BANDERA CATALANA.

Tu has fet per la llibertat
 miracles de valentia,
 tu en lo llit de la agonía
 per ta fe has resuscitat.

F. UBACH Y VINYETA.

Senyera de Catalunya,
 senyera de patri amor,
 si ton prestigi s'allunya
 y 'l catalá no t'empunya
 viu encare ton recort.

Lo recort del teu passat,
 és com lo recort de Deu;
 recort que guardan sagrat
 las serras del Montserrat
 y 'ls rocams del Pirineu.

De Mallorca l'altanera
 te clave en Jaume en sos murs
 y ab indómita fal-lera
 allí fores la senyera
 benchida de sos furs.

Puig vegent encisadora
 ondejada per lo vent
 contra l'alarb á tot hora
 á los crits de «via fora»
 valian cada un per cent.

En la costa Ciciliana
 en Roger ab ma forsuda
 va ostentarte sempre ufana,
 sent per tot tu coneguda
 per valenta y per galana.

Que á ta sombra s'abrigavan
 tots los caudills mes forsuts
 que per llibertat lluytavan;
 y jamay foren vensuts
 dels tirans que t'menyspreavan.

¿Qui no sap la teva historia,
 si no t'ignora ningú?
 ¿Qui no sap la teva gloria
 si ets filla de la victoria
 y la gloria va á hont vas tu?

Senyera de Catalunya,
 Senyera de patri amor
 si ton prestigi s'allunya
 y 'l catalá no t'empunya
 viu en cambi etern recort.

Juny de 1885.

CAMILO VALLS.

¿LI DIRIA?...

A ELLA.

Si gosés, prou li diria
 que per ella sento amor,
 que per ella lo meu cor
 palpita de nit y dia.
 Li diria, si tardava...
 tot lo treball que he tingut,
 fulano m'ha entretingut,
 fulana 'l que m'esplicava.
 Li diria cap ahont vaig,
 li diria d'ahont jo vinch,
 li diria lo que tinch,
 li diria lo que faig,
 Li diria, si m'olvidas
 soch capas de ferne alguna...

més, com que sé que es tan tuna...
 cóm li dich tantas mentidas!

EUDALT SALA.

DOS ÍNTIMAS.

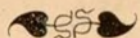
DE SOLTER.

De la lluna, Enriqueta,
 la vista aparta;
 que en tos ulls atrevida
 sa fas retrata.
 Y'm dona pena,
 perque se m'afigura
 que tos ulls besa.

DE CASAT.

Altre cop en la lluna
 fixas la vista;
 ¡Molt deu, noya, agradarte
 que aixís la miras!
 ¡Ves á habitarla!
 ¡Renoy, si fos possible,
 quina gangassa!

R.

UN DURO FALS.

Soch l'home mes desgraciat que hi ha sota la capa del Cel.

Figurintse que jo avants no fumaba, no prenia café y ni ballaba. Pues are tinch tots los vicis que 's poden arribar á concixe.

¿Y saben de tot aixó, qui'n te la culpa? ¡¡¡ Un duro fals!!!

Yo acostumaba celebrar las principals festas, sobre tot la del meu Sant. Aixís 'es que l'any passat no sabent com celebrarla va venirme l'idea d'anar-men al teatro.

Malehida l'hora en que ho vareig pensar.

Sempre qu'he anat á veurer una funció m'ha agradat veureho tot; no crech ser l'únich dels que tot ho volen aprofitar perque dels tres cops al any qu'anaba al teatro no arribava may á la taquilla pera comprar la entrada, sens haver rebut avans moltas empentas y trepitxadas.

Lo dia donchs en que vaig tenir tal pensament nada menos qu'era estreno d'una comedia de grant aparato; no recordo 'l titol, sols sé que 'ls taquilleros no tenian prous mans pera acontentar al públich.

Compro la entrada, pago ab una moneda d'or de dos duros, me tornan lo cambi y sens tan siquiera mirarme 'l me precipito á la entrada, pera no perdre un borrall de l'obra que s'anaba á estrenar.

La vareig veurer desde 'l comensament fins al últim; va ser un estreno dels mes desgraciats que si 'l públich no va arrencar las butacas, per tirar á l'escenari, fou perque s'ho va pendrer á broma.

Acabada la funció me 'n vareig anar cap á casa ; com de costum avans de ficarme al llit, vaig per passar comptes... y ¡¡¡ fatalitat !!! m' havian robat lo relotje y tots 'ls diners que portava á escepció d' un duro y uns quans rals, qu' eran lo cambi de la entrada.

Al trobarme tant encostipat de butxaca, no sé lo que 'm va passar; 'm ficso detingudament en lo duro y observo ; qu' era fals ! ¿ han vist més desgracia ?

En tot y aixó 'm vareig ficar 'l llit, pero... ¿ qui dorm ? no pensaba més que ab los diners robats y 'l malehit duro.

Al demati següent, ho esplico á varios de 'ls meus amichs ; y 'm varen aconsellá la majoria que en qual-sevulga café passaria.

A la tarde me 'n vareig anar al de Colon ; prenc lo gran café de rica aroma per cert, que en tot y 'l no estarhi acostumat, me va agradar bastant ; crido després al mosso, pago ab lo duro y á la primera filada 'm diu :

— ¡ Es ful ! No vareig tenir paraula per contestar, si no que trayentme una altre moneda bona vaig pagá 'l gasto.

Vareig aná una setmana seguida en diferents cafés per veurer si 'l feya passar, pero 'ls que passaban ; eran 'ls bons ! y tant 'm va agradá, qu' are ho tinch per costum, y 'l dia que no 'n prenc 'm sembla que tot me falta.

Cansat de donarlo per cafés, vareig provar pels estanchs, pero *ni por esas* ; sempre tenia que darne un altre de bo.

La vigilia de San Juan feyan un grant ball á tota orquesta en lo Prado ; y vaig pensá á veurer si 'l fas passar aquí, ja que fins avuy no te l' han volgut en lloch.

Compro la entrada y lo mateix que 'ls altres, lo varen veurer desseguida ; ne donch un altre y cap á ballar.

Tant me vareig divertir en aquella nit, que desseguít me vareig ficá en una societat de *balls d' any*, y no hi ha festa en que jo deixi d' anar al carrer del Carme ó al de la Canuda.

Lo duro, s' havia tornat groch, dels sustos y desprecis que de la gent rebia. Y més enfadat jo que 'l poble ab la puja del pá pel dineral que 'm costaba, vaig tirar lo pel furat d' una claveguera. Allí sí que hi vá passar depressa.

Resultat de tot ; qu' estich acostumat á pendrer café cada dia, perque m' agrada molt ; fumo perque va dar la casualitat de que 'l primer dia que vaig comprar puros varen ser bons ; y ballaria á la punta d' un punxó, perque no hi ha res que m' engresqui més que pogué abressá las xicotas á la vista del públich sense rebrer cap rebufo de ningú.

M' he tornat un mal gastador de primera, tot per ; un duro fals ! y pensar : que sols va passar ¡¡¡ pel furat d' una claveguera !!!

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

En lo Tivoli estrenaren l' altre dia la sarsuela *El Guerrillero*, qual música, per ser de cinch autors diferents, te ben poca importancia. Aixís com en la Santissima Trinitat, tres personas forman un sol Deu, los cinch mestres en aquesta sarsuela no han arribat á fer un sol músich.

En los demás teatros van fent beneficis y anunciant las últimas funciones.

En Vico ha estrenat *De la Vega á la montaña* del senyor Echegaray, obra nova de trinca, pero 's veu que 'l célebre autor, si ve 'ns ha concedit aquesta preferencia als barcelonins, ho ha fet de la manera

mes reduhida que ha pogut, puig dita obra sols te un acte.

Pera divendres está anunciat lo benefici de la senyora Tubau, que no hi faltarem, ab una obra del seu senyor. Ella es una actris com pocas ne corren y ell un poeta que ja pagaria alguna cosa lo senyor Riera y Bertrán pera assemblarshi en fer versos y comedias.

Créguin que ab aquesta temperatura que passém, no tinch gayres ganas de fer res.

Si jo tingués, qualsevol cosa, una casa al Ensanche, ja fora á aquell país ahont vaig llegir l' altre dia que avuy no podian dormir sense flassada.

No 'm faria res no veure las funcions del Circo Ecuestre ni sentir las óperas del Bon Retiro. Aquets dias me trobava indisposat y crech que era perque hi havia anat á malgastarhi algunas horas.

No hi ha res mes monótono que veure sempre lo mateix, ni mes poca solta que escoltar á aquella pléyade de artistas que tiran lo carro de la música. No mes hi faltaria que hi donés concerts *La Trompeta*.

Per lo demás, ja ho veuen, quan la temporada s' acaba los teatros s' escursan.

De bó de bó ja voldriam esser al hivern.

BERNAT PESCAIRE.

La Academia de Medicina de Madrid ha presentat son dictamen sobre la profilaxis del cólera del Dr. Ferrán, que reasumit per nosaltres, que no som sabis diu aixís :

1. — Que la epidemia es positivament cóleramorbo. (Ja fa dos mesos que ho sab tothom.)

2. — Sobre si es més contagiosa que infecciosa ó si es infecciosa y no contagiosa, la Academia diu que la malaltia es trasmisible dels punts infestats als sans. (Al revés no podria pas ser.)

3. — Que 'l caldo inoculador pot variar segons lo cultiu y preparació. (Naturalment : aixó ja cau del seu pes.)

4. — Que per sa descomposició los líquits poden produhir algun mal als individuos. (Si 'l vi 's torna agre es clar que farà mal al qui 'l begui ! Quin descubrimient !)

5. — Que no sapiguent res no 's pot afirmar res. (¡ Ah !)

6. — Que 'l senyor Ferrán pot inocular baix la seva reponsabilitat, pero advertint primer lo que 'ls hi pot succehir als que 's deixin inocular. (Pero qué es lo que 'ls hi pot succehir ?)

7. — La Academia no pot recomenar ni protejir lo procediment mentras hi hagi en ell algun secret. (Aquí está 'l *busilis* no 'l del senyor Ortiz.)

Total : Que la Academia sab tant com qualsevol de nosaltres y de vostés y que pera donar tals dictàmens, més valdria que no s' haguesin cremat las ceyas los senyors sabis.

Ara podrém cantar tots plegats, ells y nosaltres :

Jo ja sé que no sé res !

Cóm se 'n deu riure 'l *Córala*, que diuhen las xinxas de las *frábricas* del carre de l' *Aulora*.

Lo senyor Molgosa, l' altre dia deya que si sabia qui era l' autor del suelto del número passat no li miraria may mes la cara.

Y al dir aixó *le salian los ojos de la cabeza* com li succeheix al general Álvarez de la seva obra immortas *El sitio de Gerona*.

En lo banquete celebrat á Tarrassa lo dia del aniversari de la pallissa que 'ls lliberals varen donar al carlistas, hi estava representat lo bo y millor de

la premsa barcelonina : *La Campana de Gracia*, *El Barcelonés* y *La Democracia*, que ho eran per los senyors Roca y Roca, Swarht y Combas y Pons, respectivament, l' últim á parells.

Tots varen brindár, fins lo senyor Combas que enrahona tant com vol y ab tota parsimonia y al cap d' avall no diu res.

Aixó sí, si no hi ha puros aviat acaba la inspiració.

Al davant de casa n' hi ha una habitada de la següent manera :

Primer pis : Una dona sola que cada nit surt mudada y no tenint mes que una sala y arcoba y cuyna, busca rellogáts.

Segon pis : Un matrimoni que no son casats y tenen familia.

Tercer pis : Un pare y mare que tenen dos fills á la presó y 'ls esposos sempre s' barallen perque ell s' empenya tots los mobles.

Quart pis : Una dona que no viu ab l' home.

Habitació del terrat : Un municipal y un guardia civil sols.

Me descuidava de dir que te la botiga un viudo de 70 anys casat fa poch ab una dona de vint.

Y aquesta casa encara no l' han fumigada !

Que tens un volcán al pit,
dius en certas ocasions ;
per xó quant m' arrimo ab tú
sento tanta xafogó.

— Mira, deya un de fora á la seva dona aturats davant de las Dressanas : ¿ veus aixó ab aquesta xamaneya ?

— Sí.

— Donchs es un forn de vidre.

— Que no senyor, respongué un ab veu prima y tot exaltat, disparantse com un tap de gaseosa, aixó es lo monument á Colon.

Nosaltres que ho sentiam varem mirárnosel y regoneixerem al senyor Pirozzini, que ab la veu ja'ns ho havia semblat.

Del músich senyor Durán
fundador de « La Trompeta »,
ne dirém una coseta
aviat, la setmana entrant.

La Dinastia del dissapte passat deya que estigué á punt d' esser aixelat per lo ferro-carril un home prop de la estació de Sant Marti de Provencals.

Dona, ¡ per amor de Deu ! no publiqui gacetillas de tanta sensació que 'ls seus lectors podrian indisposarse.

Si las vegadas que nosaltres hem estat en perill de pendre mal ho haguessem fet públich, ja seriam més célebres que l' amo de vosté lo senyor Cánovas.

Si 's recullian totas las gacetillas que d' un quant temps ensá s' escriuhen respecte á escombrarias, focos d' infecció, poca netedat, etc., se treuria en consecuencia que Barcelona es la ciutat més bruta del mon y las sevas autoritats las més deixadas.

Lo secret del Búlgaro.

El Diluvio que vol esser dels periódichs més adelantats, te totas las consideracions al senyor Coll y Pujol, alcalde de Barcelona, que milita en lo partit conservador, y descarrega sempre sa venenosa ira sobre 'l senyor Rius y Taulet, sia ó no autoritat, que figura en las filas del partit lliberal.

¿ Per qué será ?

Si volen fastiguejarse vagin al Circo Ecuestre.

La barraca de la Rambla de Canaletes ahont venen begudas, á quarts de tres de la nit cada dia es oberta, y una que n' hi ha á la cantonada de la Riera Alta han obligat al amo á tancar-la á la una.

¡Visca la justicia, senyor Alcalde de Barcelona!
Los peixos grossos sempre 's menjan als petits.

Alguns concurrents al café Pelayo han pres l'acera pel seu compte y cada dia s' hi colocen fent rodona al voltant d' una taula.

Alguns d' ells, per exhibirse més, fins se posan de modo y manera que ensenyan las mitjas vermel·las que calsan.

A aquestos *calaveras* l' amo del café podria posarlos un tren y enviarlos cada dia al Papiol, aixis pendrian més be la fresca y no farian nosa á la gent que passa per davant de dit café.

Per anar á Sant Feliu de Guixols la societat coral *La Barretinense* de las Corts de Sarriá, tots los seus individus van posarse *barretina*.

Y aixó que ja no hi havia las baylerinas que va portarhi 'l senyor Molgosa.

¿No 'ls hi sembla que si en la comissió encarregada del monument á Clavé hi tinguessen bona representació 'ls coros, si no estés ja llest estaria bastant adelantat?

Com aquestas societats se componen de gent treballadora, es molt lògich que haurian treballat molt, ja que 's trovarian en lo seu element.

En aquest temps la dona de casa diu que per conservar la carn un dia per l' altre s' ha de rostir ó sino 's torna dolenta, y dilluns al matí en la plassa de Sant Agustí venian toro fresch mort en la corrida del dissapte.

O la dona m' enganya á mi ó 'ls que venian toro enganyavan á la gent.

La societat coral «Los Amichs Tintorers» tractan de elegir president de la mateixa al senyor Gallard (D. Artur).

Nos sembla lògich.

Al turó de la prudencia
un dia 'm vaig enfilat
y hasta un camp de carabassas
rodolant no vaig parar.

Senyor Gonzalez Solesio: Vosté que es una persona moral en tota l' extensió de la paraula y que s' interessa pera multar als que renegan ¿per qué no posa un' ordre seria y terminant prohibint la sortida fins á horas més avansadas de la nit, á *certas doncellas* que 's *passejan* amunt y avall dels carrers céntrichs de nostra Ciutat proporcionant escenas que avergonyeixen la moral?...

¿No 'n sabém poca gent que li agraïria! especialment tot vehí de botiga que 's veu privat de sortir al lllindar de la porta del seu establiment.

Lo Exm. é Ilm. Rector de nostra Universitat, encara no ha fet treure aquell·las cortinas tan bunyols que feu penjar en un dels patis de nostra Universitat.

Tampoch lo senyor Coll y Pujol, alcalde de Barcelona, ha manat fer treure 'ls cotxes que 'n Francisquet arrengrera en lo carrer Nou de la Rambla ab perjudici dels vehins.

Recepta que recomano als escriptors bunyols pera que alcansin un titol honorífich; lo de *Comendaor*.

Ds. Poesias originals. . . . de 20 á 25.

Prólech d' un escriptor *afamat*

perexemple: En Bombas. . . . 1.

Tot aquest material, s' agafa y 's porta á una impremta de primera; se 'n fa un tomo que be á ser la *toma*, després s' envia á *certa senyora* de Madrid acompanyat d' una retumbant dedicatoria, y al cap d' un trimestre (perque diu lo ditxo que *las cosas de palacio van despacio*) l' escriptor se troba distingit com pot ser may ho haguera sigut.

Aixó no es broma; poden informarlos dels resultats los Fayos y Matas y Manejas.

La majoria dels noys del Hospici solen patir de mal d' ulls.

Persó no estranyo que 'n Lladós siga tan entusiasta pels *ulls* dels noys del hospici.

Molts concurrents á cert cassino de la plassa Real, ab tot y ser homes de carrera, 'ns consta positivamente que fan lo *burro*.

Han sigut nombrats socis honoraris del «Taller Baldulfa» ab motiu del últim certamen *lletari*: Don Artur Gallard; lo Noy de Tona; *Monsieur Gambetta* y 'l célebre y acaudalat banquer d' aquesta ciutat senyor Piqué (á) *Narin*.

Fins á l' hora present no tenim noticia de que cap associació, Jurat, Centre, Corporació, etc. etc., hagi nombrat Secretari á D. Carles *Pirexintino Marti*.

¿Quina decepció!

En Cirilo s' ha fet una casa al carrer del Hospital, que hi ha posat un lleterero, fet del mateix tros de la casa que diu: *Gran fábrica de gorras*.

Lo qual hem d' averiguar si es que s' ha fet la casa de *gorras* ó be 'ls amigots poden anar á clavarli las que vulgan.

Ja ho esbrinarém.

Lo senyor Arnús qu' es tant bon home y te tants diners y á tothom regala rellotjes, li agraïriam que 'ns ne regalés un per la Redacció encara que fos de butxaca (ó de sol) qu' aniríam als toros puntuals.

En Pep, que crech que s' entrega al mal vici del robá, sempre té de mossegá quan ell ab algú mou brega, y are tothom no s' està de dirli que es un *mossega*.

— ¡Ay, ay! La viuda de 'n Francisquet, pasejantse ab un jove!

— ¿Que no ho sabs, qu' hi tasteja?

— ¡Ay, senyor! Tant desconsol que tenia cuan se va enviduar.

— Ja era cert. La mort del seu marit li va destrossar lo cor; pero aprofita 'ls trossos.

Un dia en cert col·legi van donar pá tóu als pensionistas.

— ¡Noy, pá tóu! — digué un d' aquestos amagansen un crostó. — Déixamen guardar un bocí per demá.

Sens haber fet mal tinch pó,
tinch má y persona no só.

M. GARDÓ.

XARADA.

Tot camí sé ben segú
que te *hú*.

Es menjar molt sustanciós

très-dos

Nom de dona sé be qu' es

dos-tres.

Com animal carinyós

quart-dos

Si aixis encar consideras

no tenirla endavinada

sols diré per ser trovada:

qui no gasta *quart tercera*

ja 's pot di que està ben mal;

puig que agrada en gran manera,

als animals la *total*.

J. PRATS Y N.

Las soluciones en el número próximo.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADAS: Seductora. — Caball.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

1 2 5 7 9

5 9 2 1 7

9 1 7 5 2

7 5 9 2 1

2 7 1 9 5

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Arrel de Roure. De vosté esperém alguna cosa millor. — Nando. Lo que 'ns envia te un llenguatge massa vulgar. — J. C. S. Quan tinguem espay publicarem lo seu article. — J. Sevilla y Puig. De las 14 xaradas y dels 14 epigramas que envia, anirá un *rombo*. — J. Alsina. La poesia 'ns fa por per lo atrevida. Envihi geroglífichs. — J. Tranquil. Li publicarem un epigrama. — S. Catalá. Moltes gracias. — Campanar de Reus. La carta de vosté nos ha entussiasmat tant que la publicarem íntegra proximament. — J. Ayné R. Li insertarém lo que vosté desitja, *La pubilleta del Mas*. — M. A. V. Escursi 'ls versos llarchs que hi ha y envihi altre cop la poesia. — Senyoreta Rosalia. Passi per la redacció entre dos llustres, que li dirém *alguna cosa*. — Noy de la Mare. ¿Qué li dirém que li sáiga bo? Vosté ho ha endevinat tot. Aviat farà calendaris. — J. Asmarats. ¡Home! Decimal ab Sant Boy no consona: hi hagués posat animal anava be. — R. Serrat. Lo posarli Sanat fou una errada, no va ser fet ab mala intenció. Envihi lo que 'ns indica. — J. Roselló y F. Aprofitarém alguna cosa. — E. Brugay. Id. id. — F. Coll. Los seus versos son coixos. (No ho es pas vosté!) — Ramon Enrich Basegoda y Amigó. Li publicarem una xarada y un estrenya-caps.

PALPITACIONES

COLECCIÓN DE POESIAS SERIAS Y FESTIVAS, CANTARS, EPIGRAMAS, ECT., ETC.

Originals del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Il·lustració dels reputats dibuixants Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres.

Forman un tomet de 48 págines.

De venta, en las principales librerías y Kioscos de la Rambla.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Llull y Cerdeña Ensanche.